

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 176. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389384608/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

sank i mit Øindømme ned til ubetydelige Hverdagsmennesker: deres Munterhed forekom mig flau, deres Skjæmt fad, og deres Forlystelser platte. Jeg blev reent forstemt; og spillede min Lombre i et Lune omtrent som naar jeg retter en Stuil, der vrimler af grammaticalske Bonmarter. Stadsmusikantens Ankomst virkede derfor paa mig, som et pirrende Middeil paa den astheniske; men det var ligesaa meget ham selv, som hans Musik; begge stod i fuldkommen Opposition til hinanden. Jeg skal forklare mig tydeligere.

Han var en Mand med et grimt, barskt Ansigt, et rue og skarpkantet Væsen, smaatalende, knurvorn i hele sin Omgang. Og dog var den Lifligste af alle Kunster ham Alt, og alt andet – intet. Musik var hans Stolthed – jeg tør ikke sige Glæde; thi aldrig saae han merkere ud, end netop under Udførelsen af de allerskjønneste Stykker. Han elskede Kunsten, (som en Tyran sin Kone, sagde Herredsfogden) men intet Menneske under Solen; enhver, som ikke forstod Musikken, foragtede han. Hvo der nu kjendte ham, og tog ham, som han var, den morede han paa en dobbelt Maade: først ved hans Kunstferdighed, og dernæst ved hans Gnavenhed. Herredsfogden kjendte ham: staaende paa Trappen med Violinen til Kinden modtog han Apollos Præst – ikke med Buk eller mundtlig Hilsen – men ved at spille og variere Musikken til de Ord: »Vær Velkommen!» i Heibergs Indtog. Dette sindrige Galanterie blev straks forstaaet og optaget; Musikanten nikkede, og sagde: »det er den rette Maade at tale paa.» »Ja visse- lig!» svarte Skjelmen med alvorlig Pathos, »Kunsten culminerer ikke, før den fuldkommen erstatter Mundens Taleorganer.»

»Slaac nu Beterne i Hartkorn!» raabte Kammerraaden da vor Capelmester – som Herredsfogden kaldte ham – traadte ind. Den sindige Tertius paatog sig dette Arbejde. Og nu gik det løs over den guddommelige Kunst: Instrumenter udpakkedes, prøvedes, stemtes; Nodestole oprejstes; Noder fremlagdes; og alt med en Iver, en Travlhed og Aivor, som om der arbejdedes paa Verdens Vel. Vertinden viste sig to Gange i Døren til Concertsalen, og spurgte: om Herrerne ikke kunde faae Tid til at spise; men erholdt kun korte og ubestemte Svar. Omsider kom Manden i Huset med en Jagtpidsk i Haanden, og drev os tilbords.

Det var yderst morsomt at see paa Fiedler (Capelmesteren) og Herredsfogden, medens de mønstrede hverandres musikalske Skatte: Hænder og Øjne i idelig Bevægelse: afbrudte Udraab som »godt!